
Εμψυχωτικός έρωτας

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΤΗΑΑ, Νο15, Μάιος 2002, ΚΡΙΤΙΚΗ από την κριτικό λογοτεχνίας Λίνα Πανταλέων. Βίκυ Θεοδωροπούλου, *Οι επιζώντες*, Αθήνα, Εστία, 2000. Σελ. 268 ISBN: 960-05-0928-X Κριτική: Λίνα Πανταλέων

Από το πρώτο έργο της Βίκυς Θεοδωροπούλου, *Γράμμα απ' το Δουβλίνο* (1997) είχε διαφανεί η ικανότητά της να στήνει γοητευτικές, ανθρώπινες ιστορίες με συναρπαστική πλοκή και δραματική ένταση, να δημιουργεί ολοκληρωμένα ψυχογραφήματα και να μεταδίδει στον αναγνώστη έντονες συγκινήσεις. Κύριο χαρακτηριστικό της γραφής της, εμφανές και σ' αυτό, το δεύτερο μυθιστόρημά της *Οι επιζώντες*, είναι η βαθιά ευαισθησία με την οποία εξετάζει τις ψυχολογικές μεταπτώσεις των ανθρώπων. Οι ήρωες της Θεοδωροπούλου είναι πληγωμένοι, τραυματισμένοι ψυχικά από μνήμες επώδυνες, αλλά πάντα αισιόδοξοι και με θέληση για ζωή.

Σ' αυτό, το τελευταίο της μυθιστόρημα, παρακολουθούμε τον κεντρικό ήρωα, τον Γιώργο, να εκθέτει σε πρώτο πρόσωπο στον αναγνώστη την προσωπική του περιπέτεια. Ο Γιώργος, ψυχαναλυτής στο επάγγελμα, ερωτεύεται παράφορα μια ασθενή του, την Έμιλυ. Πρόκειται για μια συνηθισμένη ερωτική ιστορία που χάρη στους επιδέξιους χειρισμούς της συγγραφέως αποδεικνύεται μια εμβριθής ψυχολογική μελέτη δύο χαρακτήρων διαφορετικών αλλά αλληλοσυμπληρούμενων. Ο Γιώργος, κορεσμένος από τις επαγγελματικές του υποχρεώσεις θα βρει κοντά στην Έμιλυ το νόημα της ζωής που αποζητούσε κι εκείνη θα ξεχάσει τις θλιβερές αιτίες που την οδήγησαν στο ιατρείο του. Εκείνο που ενώνει αυτούς τους δύο μοναχικούς και απαρηγόρητους ανθρώπους είναι η θλίψη τους για την απώλεια αγαπημένων προσώπων. Ο Γιώργος έχει να αντιπαλέψει την ανεξήγητη αυτοκτονία του πατέρα του ενώ η Έμιλυ δεν έχει ακόμα ξεπεράσει τον πρόσφατο θάνατο της παιδικής της φίλης. Χαρακτηριστική είναι η αντιστροφή των ρόλων μεταξύ γιατρού και ασθενούς. Η εύθραυστη και ευάλωτη Έμιλυ

είναι εκείνη που θα στηρίξει και θα θεραπεύσει τις πληγές του Γιώργου.

ΦΩΤΟ Κώστας Ταχιάτης

Η Θεοδωροπούλου αποτυπώνει παραστατικά την περιπετειώδη όσο και επίπονη διαδρομή από την εσωτερική αναστάτωση στη γαλήνη και εύστοχα πιτλοφορεί το μυθιστόρημα και συνεπώς χαρακτηρίζει τους ήρωες «επιζώντες», τονίζοντας το ψυχικό σθένος που συχνά απαιτεί η επιβίωση. Η ακρίβεια και ενάργεια του λόγου της μας επιτρέπουν να κατανοήσουμε τις συγγραφικές της προθέσεις και να παρακολουθήσουμε με αδιάπτωτο ενδιαφέρον την ψυχολογική πορεία των ηρώων.